

**Ποιήματα μαθητών και μαθητριών
εμπνευσμένα από το βιβλίο «Το δέντρο το μονάχο»**

Στα παρακάτω ποιήματα, που αποτελούν ατομικές ή ομαδικές εργασίες, επισημαίνονται **με έντονη γραφή** αυτούσιες φράσεις του βιβλίου «*Το δέντρο το μονάχο*» της Μ. Παπαγιάννη που αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για τα παιδιά.

Μελίνα Μαυραγάνη, Δάφνη Μαργέλου, Αγορή-Βαρβάρα Λουκοπούλου

Θυμάμαι

Έτσι μικρούλα ήμουνα κι εγώ

σκαρφάλωνα και έτρεχα τις νύχτες

Σήμερα είναι μια από τις μέρες που κάθομαι

και σκέφτομαι το κορίτσι που ήμουν κάποτε

Πόσα χρόνια να 'χουν περάσει από τότε;

Ήμουν χαρούμενη

Έβλεπα το καλό στα πάντα

σε κάθε σκαθάρι,

σε κάθε πετραδάκι,

σε κάθε σύννεφο στον ουρανό.

Δεν έπαιρνα τη ζωή πολύ στα σοβαρά,

ζούσα, διασκεδάζα

Αυτό μόνο ήθελα πάντα

Θυμάμαι

να τρέχω,

να βλέπω τα λουλούδια να μεγαλώνουν,

τον ήλιο να κρύβεται πίσω από τα δέντρα,

να ακούω υπνωτισμένα τις ιστορίες της γιαγιάς μου

«Δεν φοβάμαι τίποτα», έλεγα.

Σήμερα είδα μια παλιά φωτογραφία μου

Αναγνώρισα πίσω από το χαμόγελο μου τον εαυτό μου

Είδα πόσο ευτυχισμένη ήμουν

Που χάθηκε αυτό;

Οι σκέψεις αυτές με στοιχειώνουν τελευταία

Ουρλιαχτά, ακούω ουρλιαχτά

Πάλι τον ίδιο εφιάλτη βλέπω
Τα παιδικά μου χρόνια
τα φαντάσματά μου
εκείνα με κυνηγάνε

Νύχτωσε πάλι, όπως χτες
Νύχτωσε πάλι η μέρα, όπως κάθε μέρα...

Φρειδερίκη Κώτση

Η θάλασσα

Ήρεμη και ανταριασμένη
μια θάλασσα σε σεντόνι κεντημένη.
Με την παλάμη της έσιαξε το σεντόνι στο προσκεφάλι,
χάιδεψε τα κύματα και σκέφτηκε για μια ζωή άλλη.

Κεντούσε και φανταζότανε, μέρη γαλήνης και ηρεμίας,
μέρη χαράς και ευτυχίας.
Έδιωξε και αυτή τη σκέψη από το μυαλό,
γιατί την έκανε να θυμάται το παρελθόν.

Ένα μέλλον λαμπρό σκεφτότανε και πριν το αποχαιρετήσει,
το χάιδεψε, το μύρισε και αυτό,
πριν μια για πάντα αποχωρήσει.

Όλο σκεφτότανε την υπόσχεση που είχε δώσει,
όμως καταλάβαινε πως δεν θα καταφέρει
και να την εκπληρώσει.
Καλύτερα έτσι, σκέφτηκε,
όσο κι αν ήθελε **το κομμάτι της αγάπης που της αναλογεί**

Σ' αγαπώ εγώ είπε ψιθυριστά,
γιατί δεν ήθελε να ακουστεί,
όχι σε κανέναν άλλο
αλλά στον ίδιο της τον εαυτό.
Ξύπνησε τρομαγμένη
Ένα κακό όνειρο ήταν κι αυτό.

Ήσυχη η κακόμοιρη
άρχισε πάλι να φωνάζει τα γνωστά,
να ουρλιάζει από μέσα της για βοήθεια.

Ένα χρόνο τώρα, αρμένιζε σένα δικό της κόσμο
έναν κόσμο που δεν χωρούσε κανέναν.
Μόνο εκείνη που **καθόταν σιωπηλή**
για να μην ακουστεί,
χαμογελούσε σε όλους,
για να μην καταλάβει κανείς
τους δικούς της πόνους.

Κατερίνα Μπλάννα
Αντίο όνειρα παλιά

Και τι δεν ονειρεύτηκε στον ύπνο της χθες,
καράβια μικρά και μεγάλα,
φουρτούνες, ναυάγια και περιπέτειες πολλές,
συγκινήσεις και ταραχές.

Πώς χάθηκαν όλα σε ένα λεπτό;
Τώρα αυτό είναι καλό ή κακό;
Φοβάμαι λίγο για ό,τι συμβαίνει
στον κόσμο αυτό.

Μην τρομάξεις,
σίγουρα όλα θα πάνε καλά,
πίστεψέ με δε χάθηκαν,
απλά μίσεψαν για λίγο.

Μη βάζεις κακό με το νου σου.
Μη βιάζεσαι.
Μια φορά φίλοι, για πάντα φίλοι.
Τώρα ό,τι λέω είναι αλήθεια, όχι παραμύθια.

Γιάννης Μπούζας
Φεγγάρι

**Νύχτωσε πάλι όπως χτες
Νύχτωσε πάλι η ημέρα
Όπως κάθε μέρα**
Και σε ύπνο βαθύ έπεσε το παιδί

**Και τι δεν ονειρεύτηκε
νύχτα ασέληνη
μοναχό του έψαχνε για το φεγγάρι**
μα δεν το είδε πουθενά
Του φάνηκε πως χάλασε ο καιρός
χάθηκαν τα αστέρια
χάθηκαν στη σκέψη του
κάποιος τα είχε ανάγκη
κάποιος τα πήρε

Έψαχνε, έψαχνε
δεν έβρισκε
σηκώθηκε
ξύπνησε

Κοίταξε έξω
Κοίταξε τον αγαπημένο του αστερισμό
Και με έναν βαθύ αναστεναγμό
είπε <<ευχαριστώ>>.

Έβη Παπαγεωργοπούλου
Η νύχτα

Νύχτωσε πάλι μέρα
ο ύπνος τον βρήκε και ένα θολό όνειρο τον επισκέφτηκε.
Και ύστερα έφτασε στο δέντρο το μονάχο
κι ύστερα τίποτα
μόνο ένα «σ`αγαπώ»

«Μοναχός μου ήμουν είμαι και θα είμαι το μόνο που έχω είναι το μυαλό μου»
Το κατοικούσαν άγγελοι,
και να τώρα που βγήκε και το φεγγάρι.
Έτσι να νιώθουν άραγε οι νυχτερίδες ;
Ποιος ξέρει πόσα βράδια στοίχειωναν τον ύπνο τους,

κι αυτός τι έφταιγε;

Εγώ δεν ήξερα

δεν ήξερα να νιώθω σκέφτηκε
ποτέ δεν ξέρεις τι νιώθει ο καθένας.

Εγώ φταίω που δεν είπα όλη την αλήθεια

κι έγινε πάλι το μαγικό

και ξεκίνησε νέο όνειρο

και τελείωσε

και ξύπνησε

και ύστερα κάθισε.

Ζωή Μαργαντίνη-Παρίση

Αντίο όνειρα παλαιά, Καλωσορίσατε καινούργια

Νύχτωσε όπως χθες, νύχτωσε πάλι μέρα. Όπως κάθε μέρα .

Άλλη μια νύχτα ήρθε και με βρήκε σκεπτική

Για την αγάπη που πάντα αναζητούσα, επιθυμούσα θαλπωρή

Και πώς ανάμεσά μου υπάρχουν **άνθρωποι που δεν αγαπήθηκαν ποτέ**

Και που **αρνούνται να φύγουν απ' τον κόσμο αν δεν πάρουν το κομμάτι**

της αγάπης που τους αναλογεί

Σαν αυτούς και εγώ, μέσα στον κόσμο αυτό, που όμως **δεν μπορώ να τον**

σώσω όλον

Τότε ονειρεύτηκα ότι ήμουν **μία φανταστική νεράιδα**, και πέταξα ψηλά

Σκορπίζοντας αγάπη σε όλους, μαγικά και παρατηρώντας τον κόσμο να

αγκαλιάζει ο ένας τον άλλον, όπως όταν **ο έρωτας χτυπά κατακέφαλα**

Και τότε ήρθαν και άλλες σκέψεις, πολλές σκέψεις

Εδώ από ψηλά βλέπεις αλλιώς το κόσμο. Μεγάλο. Κι εγώ νιώθω μικρός

Και τότε άρχισα να πέφτω από τον ουρανό μες της σιγής τη νύχτα

Με κάποιες λέξεις να ηχούν μες στο κεφάλι μου: **ηταν λάθος το ζύγι σου**

Οι παλιοί ξέρανε, κάτι ξέρανε και λέγανε:

Πως πάνω απ' όλα είναι η αγάπη

Να γιατί νιώθω τόσο μόνος... **Γιατί αγαπούσα την ερημιά περισσότερο από**

τη συντροφιά των ανθρώπων

Και όμως δεν ήταν πάντα έτσι, θυμάμαι τον παππού μου

Κανένας φίλος μου δεν μιλά με τον παππού του όπως μιλούσαμε μαζί.

Θύμωσα όταν έφυγες παππού

Καθώς τον φέρνω σαν όραμα μπροστά μου, σκέφτομαι ότι **άλλοτε
ονειρευόμαστε με κλειστά τα μάτια, κι άλλοτε με ανοιχτά**
Ίσως είναι καιρός να αλλάξω, να ζήσω τη ζωή μου, να ανοίξω τις πύλες τις
καρδιάς μου σε όλο το μεγαλείο της αγάπης
**Χρειάζονται οι διαφορετικοί για να μας κάνουνε να βλέπουμε τη ζωή και
με άλλα μάτια**
Και τότε σκέφτηκα ότι **τίποτα δεν θα είναι όπως παλιά**
Αντίο όνειρα παλαιά, καλωσορίσατε καινούργια.

Άρτεμις Λεμονή
Μνήμες

Όταν ήμουν μικρή,
νόμιζα ότι δεν υπάρχει κακό
στον κόσμο.
Τί να θυμάμαι τώρα...

Τα φύλλα των δέντρων πάντα υγρά.
Μια εκκλησία που πηγαίναμε
κάθε Κυριακή.
Μια τα παραμύθια που μου έλεγαν.
Γιατί έπρεπε να τελειώσουν;
Μάλλον **εγώ φταίω.**
Γιατί τα σταμάτησα όλα αυτά;
Ποιος νοιάζεται αν ζούσα
σε έναν δικό μου παραμυθένιο κόσμο;
Μου άρεσε.
Υποτίθεται ότι είναι καλό
να είσαι ευτυχισμένος.
Τότε γιατί κάνουν τα πάντα,
ώστε να χαλάσουν αυτό
που σου αρέσει;

Τότε ήταν που χάθηκε η εικόνα.
Αντίο όνειρα παλιά.
Πώς χάθηκαν;
Τα έθαψαν με τα λόγια τους.

Εντάξει μάλλον τελικά υπήρχε κακό
απλώς εγώ δεν ήθελα να το δω.
Και πάλι όμως

τα γιατί δεν φεύγουν.

Γιατί πίστεψα ότι
φερόμουν πολύ παιδικά;

Αυτά είναι αηδίες.

Δεν με κάνουν ανώριμη τα παραμύθια
ή κάτι άλλο ευχάριστο.

Το να τρέχω,
να βλέπω τα λουλούδια
ήταν όλα κάτι παιδικό.

Μεγάλη ντροπή να φέρεσαι έτσι!

Φίλιππος Λαμπράκης, Χάρης Μπαμπαλής, Άρης Ντουντούμης
Το παιδί και το όνειρο

Κάτω απ' τα αστέρια γελάει ο ουρανός,

**την άλλη φορά, σκεφτότανε, θα του γράψω
μετάνιωσε για τα λόγια του σαν χοντροκόπησε.**

Νύχτωσε πάλι, όπως κάθε μέρα.

Νύχτωσε πάλι, όπως χθες.

**Τα φύλλα των δέντρων πάντα υγρά έμοιαζαν σαν να φυλάνε τα δάκρυα
των ανθρώπων**

Τρέξε προς το μέλλον,

**Έτρεχε και λίγο πριν από το δέντρο το μονάχο στάθηκε και γύρισε και
κοίταξε τα υγρά φύλλα που φυλάνε τα μυστήρια.**

**Σε όλα τα παιδιά αρέσει το μυστήριο και όλα φτιάχνουν άγρια
παραμύθια**

**"Ευχαριστώ", ψιθύρισε το παιδί , κι ο άνεμος το πήγε εκεί που έπρεπε,
αφήνοντας όλα για αργότερα, αποφεύγοντας την αλήθεια.**

Πώς έγιναν όλα τόσο γρήγορα,

όταν η μέρα ξημερώνει πικρά;

Τα λόγια της είναι ψεύτικα, σαν ψευδαίσθηση,

Δεν ήταν σίγουρη για το αν έβλεπε όνειρο ή ξαναζούσε μια εμπειρία

Όλα αυτά του φάνηκαν γνωστά , σαν να τα έχει ξαναζήσει
Πού να φανταζόταν το πρωί που ξύπναγε η μέρα
ότι η ζωή της θα ερχόταν τα πάνω κάτω,
μα ο τόπος της θύμιζε τον δικό της κόσμο.
Η ώρα είναι περασμένη
Πως έγιναν όλα τόσο γρήγορα;
Σκέφτεται τι θα πρωτοβάλει ,
όχι ένα ρούχο, αλλά ένα ψεύτικο χαμόγελο.

Γιώργος Νικολής
Το δέντρο το μονάχο

Χωριό ασάλευτο πάνω στα βράχια,
στη σκιά του βουνού.
Πέρα μακριά το βαθύ πέλαγος και ο σκοτεινός ουρανός.
Με τόλμη και αποφασιστικότητα προχωρεί ο Σίμος.
Τους χαιρέτησε κι άρχισε να κουτρουβαλάει στα σοκάκια.
Οι σκιές δίπλα του πάντα, να τρέμουν στους δρόμους και στους τοίχους
των σπιτιών.
Θάμνοι ξεπρόβαλαν, πυκνή βλάστηση, στο βάθος το σπίτι της Βιολέτας.
Τρεις μέρες και τρεις νύχτες,
Άφαντος έγινε ο Μάνης
Τη τέταρτη εμφανίζεται στο σπίτι της Βιολέτας.
Ο Σίμος της εγέλασε και άρχισε να τρέχει.
Πάει κατευθείαν σπίτι του χωρίς να περάσει απ' την πλατεία.
Στους φίλους του να μιλήσει δεν βρήκε ευκαιρία.
Τα τάματα εξαφανίστηκαν!
Τι είχε να τραβήξει κι ας μην έφταιγε η κακόμοιρη Βιολέτα.
Πού έμπλεξες και εσύ βρε Σίμο δόλιε...
Ο ίδιος όμως ένωθε διαφορετικά.
Θα στεκόταν στο πλευρό της.
Θα 'ψαχνε αδιάκοπα βουνά και καταράχια.
Τι καημός κι αυτός,
Χωρίς συνείδηση, δίχως μυαλό οι άνθρωποι όλοι τους προκατειλημμένοι
Το κακό και τη μιζέρια προπαγάνδιζαν.
Δύστυχοι μη τη διώξετε απ' το χωριό,
θα 'ναι μεγάλο κρίμα.

Τρέχανε και έτρεχε μαζί τους ανάποδα ο χρόνος.

Έψαχναν παντού,

Μα τίποτε δεν έβρισκαν.

Κάμπους, βουνά, λιβάδια, θάλασσες, απέραντα πελάγη θέρισαν

Μαύρα κουρσάρικα πανιά,

Καράβι μεσοπέλαγα αρμένισαν,

Μα τίποτε δε βρήκαν.

Τίποτα δε χάνεται για πάντα.

Πράγμα ή σκέψη, παλιός καημός.

Τίποτα δεν μένει αιωνίως ανεξερεύνητο.

Μαύρα κουρσάρικα πανιά,

Κυνηγούν τα άστρα.

Χαράζει ο καθένας δρόμο προσδοκώντας γαλήνη

Εδώ που οι βιόλες ανθίζουν την άνοιξη δίπλα στη θάλασσα.